

La comissaria del Districte guarda fitxes il·legals de gent d'esquerres

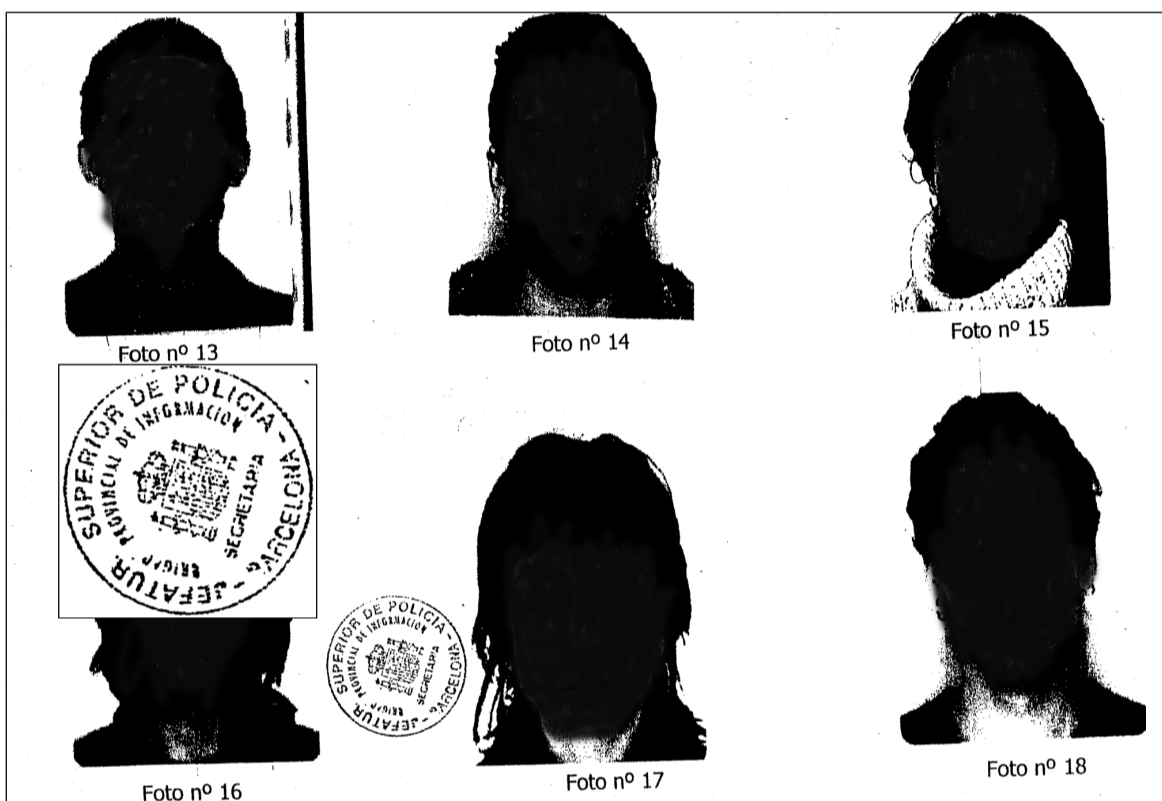
Les presses policials per descobrir els autors de l'atac a la comissaria desvelen l'existència d'aquestes fitxes

Un dels detinguts la matinada de 4 d'octubre denuncia que va ser torturat dins el mateix edifici del Districte

La matinada del 3 al 4 d'octubre uns desconeguts van llençar tres còctels molotov contra la comissaria del Districte de la Policia Nacional, situada a Creuoberta. Moments després, agents uniformats i de paisà de la policia van realitzar una batuda pel barri, i van identificar totes les persones que consideraven sospitoses. A LA BURXA tenim constància de, com a mínim, la identificació de tres joves veïns a la plaça Bonet i Muixí, que després de ser traslladats a la co-

missaria van ser deixats anar sense més explicacions. Altres tres joves, però, no van tenir tanta sort a dos d'ells, veïns de Santa Eulàlia, els va fer caure de la moto en què viatjaven un cotxe patrulla i posteriorment van ser detinguts; actualment estan presos al centre de la Trinitat. El tercer va ser aturat a la carretera i portat a la comissaria del Districte, on, segons ha denunciat, va rebre cops i pressions i fins i tot amenaces amb una pistola.

>pàgina 3



INTERNET

La policia sua per desallotjar El Pati Blau



Barricada al centre de Cornellà

IRINA

L'ordre judicial que fixava el desallotjament del Centre Social Okupa El Pati Blau no anava a ser executada, tal i com va reconèixer la mateixa policia i seguint l'estratègia habitual de buscar sempre

desallotjaments per sorpresa, però aquest cop va canviar la tàctica dels okupants, que en paralyzar el centre de Cornellà van forçar la intervenció policial, fet que va produir forts incidents.

>pàgina 10

Els Borinots ja són a primera divisió

La colla castellera del nostre barri ha superat una altra fita i encara que no puguem dir, tot i que ens agradaria, que està entre les primeres colles, sí que ja s'ha guanyat els galons per ser considerada una colla castellera amb tots els ets i uts.

I això per què? Doncs perquè aquest mes d'octubre han participat per primer cop al concurs casteller que es celebra cada any a Tarragona. Per poder-s'hi inscriure, una colla a d'haver realitzat castells de vuit durant la temporada anterior, que és el mínim perquè un castell sigui considerat "competitiu". Amb el desè lloc, els Borinots queden a mitja taula, que no és un resultat gens menyspreable en l'any de l'ascens.

>pàgina 4



> OPINIÓ La trampa de la reconciliació

>pàgina 2

> SANTS Sants es crema amb la flama del Correllengua

>pàgina 4

> QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS Cardona recupera la seva identitat en les arrels del 18 de setembre

>pàgina 11

la Burxa

CSA Can Vies (carrer Jocs
Florals 42, 08014 Sants, BCN)
Telèfon: 93 422 16 13
Correu electrònic:
laburxa@laburxa.org
http://www.laburxa.org

Avis:

la Burxa
té nou correu:
laburxa@laburxa.org

Sants

El col·lectiu Okupa es
planta a l'Hortet de
Santa Eulàlia

En Moviment

Els treballadors
d'Izar alcen una
barricada contra
la precarietat

L'entrevista

Dani Camon,
escriptor i
periodista



Editorial

Un altre cop parlem d'empresonats

L'empresonament de dos veïns de Santa Eulàlia, detinguts a la ctra. de La Bordeta ens porta massa records d'aquell infaust 12 d'octubre de 1999. Com fa 5 anys, els empresonats són gent molt jove, implicada en els moviments socials alternatius. Com llavors, el procés de detenció és totalment arbitrari: una batuda policial just després d'uns incidents en la qual l'únic que compta és estar en el lloc i en el moment equivocats, sense cap altra prova que unes més que sospitoses autoinculpacions després d'haver passat per les "mans" de la Brigada d'Informació. I també es repeteix el fet que en un cas de justícia imparcial (sense pressions polítiques o mediàtiques) els suposats delictes dels que se'ls acusa (cremar dos contenidors) difícilment comportarien l'entrada en presó i, en cap dels casos, l'empresonament preventiu. El cas es fa més escandalós si es compara amb el tractament judicial de què gaudeixen els feixistes. Aquest estiu, cinc skin-nazis que anaven de "cacera", un d'ells armat amb un arpó soldat a un puny americà, van atacar un grup de veïns de Gràcia, provocant-ne la mort clínica d'un d'ells. L'autor material de l'assassinat va passar a penes dues setmanes a la presó i va sortir en llibertat amb una miserable fiança. La resta de coautors ni tan sols van trepitjar cap centre penitenciari. Sabem que en aquest sistema les coses tenen més valor que les persones, però no s'estan passant una mica?

Avis a la informació independent

Aquest darrer mes hem vist com, a partir de la sol·licitud d'una jutgessa a Bolònia, agents de l'FBI han requisat dos ordinadors d'una empresa amb seu a Londres. Aquest ordinadors eren dos dels servidors principals de la xarxa d'Indymedia, on hi havia molts Independents Media Center, com el de Londres, Itàlia, Euskal Herria, Praga, Galiza i Andorra. Hem pogut comprovar com amb l'excusa del terrorisme han aconseguit censurar un mitjà de comunicació com internet, que fins ara estava bastant protegit d'aquesta mena d'atacs a la llibertat d'expressió. Al cap d'unes setmanes els ordinadors han estat retornats i tot funciona altre cop normalment. Només ha estat un avís, un avís ben clar per a totes aquelles webs que no agraden al sistema: "us podem tancar quan vulguem". És igual on estiguin: des d'Itàlia fins a Londres, passant pels EUA, només ha calgut la sospita d'una jutgessa. Hem d'estar preparats de cara a nous atacs d'aquesta mena. Internet ja no és un lloc lliure.

El català, com sempre...

Quin enfocament podria donar a un escrit que parlés del català? Difícil qüestió. Podria parlar des d'una perspectiva victimista, la de la llengua ignorada, menyspreada, perseguida, prohibida, aniquilada... També podria abordar el tema des de l'òptica lluitadora i mitificadora, la de la llengua que combat per no ser anorreada, que tot i els embats més furibunds del poder i l'Estat ha aconseguit resistir i mantenir la dignitat i la integritat... És clar que podria optar per parlar de la nostra llengua com quelcom que ha d'estar perfectament normalitzat, que ja no hauria de plantejar cap problema perquè només així demostrariem que hem superat tots els complexos i ens hem deixat estar de romanços, provincianismes i nacionalismes de botifarra amb seques (ja que tot això no porta enlloc). I, fins i tot, podria fer l'escrit parlant des de la postura de qui sent la més profunda indiferència a l'hora d'expressar-se: tant és en català com en castellà, l'important és comunicar-se!

Doncs bé, només m'ha estat possible concebre aquesta carta des de la meua experiència: la d'una persona catalanoparlant, que estima el català, amoïnada per la qualitat i l'estat de la nostra llengua, entestada en fer-la interessant i propera a aquells que no la coneixen (i fins i tot també als que la coneixen), obstinada a expressar-m'hi lliurement en qualsevol lloc i moment. I aquesta experiència també recull, segons l'ocasió i l'estat d'ànim (amb certs matisos), cada un dels enfocaments expressats més amunt. Perquè sóc conscient que el català ha estat perseguit i ha patit (i pateix) l'atac constant i sistemàtic d'aquells que l'han volgut eliminar, perquè tot i així ha resistit i sobreviu encara, perquè vull treure'm de sobre la culpabilitat i el sentiment d'inferioritat que a vegades comporta parlar una llengua minoritària i maltractada i perquè, clar que sí, l'important és comunicar-nos, però en la llengua que volem, allà on sigui i amb qui sigui.

Eulàlia

La trampa de la reconciliació

Després de vuit anys de constants demostracions de rànica caspa popular, un ja pensava, innocent que és, que amb el PSOE canviarien una mica les formes, ja que en el fons, bé, tan innocent no sóc. Però mai hagués pensat que el canvi formal seria cap a pitjor, i és que la imatge de la desfilada militar del 12-O supera tot el que podia imaginar. Un govern "d'esquerres" homenatja la División Azul i supera totes les línies vermelles de la revisió històrica, no ja en l'àmbit estatal, sinó europeu. Perquè aquest homenatge als combatents enviats a envair la Unió Soviètica és també un homenatge a un cos que va lluitar a les ordres de l'exèrcit nazi i a uns homes que van jurar fidelitat a Hitler.

Ningú a l'Europa dels últims 60 anys s'havia atrevit a tant, ni tan sols el mateix Franco, que considerava aquesta aventura com un pecadet que més valia oblidar, ja acabada la II Guerra Mundial i passat el seu règim al bàndol

vencedor.

Els arguments de Bono són tan absurds que no sé si val la pena rebatre'ls. Per una banda, va dir que es retia homenatge al morts per Espanya, sense importar la seva ideologia; però els morts de la "División Azul" ho foren, en tot cas, pel Reich.

Per altra banda, s'argumentà (i aquí s'hi sumaren més veus) que els joves que es trobaren de sobte lluitant en terres russes no eren tots falangistes, que hi havia altres motius, bàsicament la gana i el fer-se perdonar un passat "roig" tot allistant-se com a "voluntaris". Segur que fou així, però en un acte d'aquest tipus es ret homenatge a la idea, al fet, perquè als pobres xavals que resten enterats a Rússia no crec que els consoli ja res de res. I és que una cosa és demanar explicacions als que hi va anar (en tot cas s'haurien de demanar als que els van enviar) i una de ben diferent és felicitar-los per haver-ho fet.

Finalment s'ha apel·lat a la

necessitat de la reconciliació històrica; i potser és aquest l'argument més demagògic i malvat, ja que crida a un sentiment (la reconciliació) molt noble i natural. Però com es reconcilia algú amb el règim nazi? I amb la dictadura franquista? Perquè resulta que els feixistes van desencadenar guerres, construir camps de concentració i organitzar exterminis amb la finalitat d'evitar un canvi social que llavors es veia com a natural i imparabile. I avui, quan el possible canvi s'alunya per l'efecte d'un nivell de vida artificialment elevat, reconciliar-se amb el feixisme vol dir oblidar els somnis i aspiracions dels nostres avis i renunciar a construir una vida millor. Perquè, per no repetir un altre cop la història, sobretot no podem oblidar que el feixisme no és més que l'última salvaguarda del capitalisme.

Guillem Sánchez
Redactor de La Burxa

>> SALT DE PLENS

L'Avida Dolars també era franquista

Enguany s'està celebrant l'any Dalí, per commemorar el centenari del naixement de l'artista a Figueres (Països Catalans). Els amics el van rebatejar com l'Avida Dolars per la seva avidesa a l'hora de guanyar diners (en aquest cas el tòpic del català interessat s'acompleix amb escreix). Arran de l'estada a la residència de estudiants a Madrid (Espanya) va intimar amb dos filocomunistes il·lustres: Garcia Lorca i Buñuel. Del primer la llegenda diu que se'n va enamorar, del segon se sap que una indiscreció de Dalí en el seu llibre *La vida privada de Salvador Dalí*, en el qual el qualificava d'ateu, va provocar al cineasta la sortida per cames dels Estats Units, on residia després de la guerra incívil espanyola.

La sort dels tres amics va ésser dispar. El poeta granadí va morir assassinat pels feixistes un mes després del "alzamiento", Buñuel va fer carrera cinematogràfica i algun diner. Dalí és considerat el geni de l'Empordà i es va forrar. Però per això es va haver d'abaixar els pantalons sempre que va fer falta davant

de "su excremencia el Generalísimo". Una de les més sonades va ser en el teatre María Guerrero de la capital espanyola on en el decurs d'una conferència titulada Picasso



y yo va dir: "Picasso es español y yo también; Picasso es pintor y yo también; Picasso es un genio y yo también y Picasso es comunista y yo tampoco", amb la lògica satisfacció de la caspa que l'escoltava. Però el que compta de tot plegat

és que el patrimoni artístic i creatiu del pintor empordanès, estimat en uns 15.000 milions de les antigues pessetes, van anar a parar, no sense polèmica, a l'Estat espanyol. La Generalitat de Catalunya es va quedar amb un pam de nas, ja que en un primer testament hi figurava com a beneficiària en la meitat del total. No obstant això la "Gene" ha col·laborat en la comissió NACIONAL para la conmemoración del centenario del nacimiento de Salvador Dalí, presidida pels monaiaaaarques eeeesssspanyols (que diria Dalí). Pe tant, com casi sempre, un poti-poti on tampoc no hi podien faltar significats franquistes com ara en Juan Antonio Samaranch Torelló (quina pena per la bonica vila osonenca).

¿No sé perquè serà que mentre escrivia això m'ha vingut a la memòria el títol d'un "show" que es representa aquests dies a Barcelona amb el títol de *Pandilla de mamones?*

Quel Ness

la Burxa*
Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns

LA BURXA és una revista editada per un equip de redacció que es troba cada dimecres al CSA Can Vies (c/ Jocs Florals, 42)
Periodicitat: mensual
Telèfon de contacte: 93 422 16 13
Adreça electrònica: laburxa@laburxa.org
LA BURXA no es fa responsable dels articles d'opinió.

En aquesta BURXA han col·laborat: Alba Ayala Bartés, Roser Benavent, Pau Canela, Bernat Costa, Miquel Darnés, Toni González, Jou, Lancelot, Irina Llopart, Ivan Miró, Mireia, Gemma Parera, Jordina i Laia Sánchez Amat, David Positiu, Raül, Soto, Guillem Sánchez, Meritxell Sánchez Amat, Joan Teran, Yol, Roger S. A., Casal Independentista, Comissió de Veïns de la Bordeta, Creación Positiva.



El Grup IV de la Brigada d'Informació és el responsable de la repressió política

Redacció/SANTS

El seu nom complet és Grupo IV de la Brigada Provincial de Información de la Policía Nacional, i agrupa els agents encarregats del seguiment i el control dels diferents moviments socials que treballen a les nostres comarques. Per la seva tasca, eminentment de control d'activitats polítiques i pels seus mètodes, que inclouen la "filtració" d'informes als mitjans de comunicació per criminalitzar les lluites socials i l'acumulació de nombroses denúncies per tortures, han estat repetidament comparats amb la franquista Brigada Político-social.

És possible que no n'hi hagi per a tant, i que els temps hagin canviat bastant des de llavors. Però el cert és que l'atestat que van presentar al Jutjat d'Instrucció núm. X de , que investiga l'autoria de l'atac amb còctels molotov a la comissaria de Sants, inclou, segons ha pogut esbrinar LA BURXA, un dossier, amb més de trenta fotografies i les seves corresponents identifications, de gent que participa en diferents moviments socials de l'àrea metropolitana. Inclou persones vinculades a l'independentisme, l'ocupació i l'antiglobalització, i semblen fotografies extreïdes dels arxius dels DNI.

Aquest dossier va ser el que la policia va mostrar a D. M., un jove veí de Cornellà a la carretera de Sants la matinada del 4 d'octubre, minuts després de l'atac a la comissaria, per tal que asse-



nyalés la gent que, segons els investigadors, havien participat amb ell en l'acció. Un cop dins l'edifici del Districte, el noi afirma que va ser colpejat repetidament, vexat i amenaçat, i que en un moment de l'interrogatori (que es realitzava sense advocat) un dels policies va arribar a posar la seva arma reglamentària damunt la taula. La pressió, però, no va sorgir efecte, i D. M. en cap moment es va inculpar ni va assenyalar terceres persones, i davant l'absoluta falta de proves el jutge en va declarar la llibertat sense fiança.

La Brigada d'Informació, però, va incloure en l'atestat policial entregat al jutjat el dossier que havia mostrat a D. M., i els

advocats van descobrir amb perplexitat com s'hi havien incorporat, en contra del que és habitual, fotografies i dades de persones que mai han estat detingudes ni tenen cap fitxa policial. A més, s'hi deia que la connexió entre elles no és el fet d'haver comès delictes similars, com és preceptiu en aquest tipus de dossiers, sinó que la simple militància política o social en determinats moviments era suficient per ser-hi inclòs.

Segons Jaume Asens, advocat i membre de la Comissió de Defensa dels Drets de les Persones del Col·legi d'Advocats de Barcelona, l'existència d'aquestes fitxes "és una prova més de la dinàmica de la Brigada d'In-

formació d'actuar al marge de la llei", i afegeix que el problema és que "no hi ha una regulació explícita que ho prohibeixi".

Fonts provinents dels moviments socials, que prefereixen mantenir-se en l'anonimat, asseguren que la notícia no els ha sorprès especialment, ja que és una pràctica força habitual i ja sabuda, encara que fins ara no s'havia pogut demostrar materialment. Tampoc no amaguen que hi ha molt nerviosisme sobre el que pugui passar d'ara en endavant, ja que "el fet de sortir en aquesta llista és com tenir un número perquè et toqui la propera onada repressiva", i es temen noves detencions en les properes setmanes.

Mobilitzacions per la llibertat dels presos

La nit del 4 d'octubre van ser detinguts dos joves de l'Hospitalet acusats d'haver llençat còctels molotov a la comissaria de Sants. La policia es va interposar davant la moto amb què anaven els dos nois, els quals va fer caure i van haver de ser duts a l'Hospital Clínic. D'allà van ser conduïts a la comissaria d'Aiguablava, on van ser interrogats de forma intimidatòria (pallisses, els posaren una pistola sobre la taula amenaçadorament...). El dimecres dia 6 van ser portats als jutjats i després van ser traslladats a la presó de la Trinitat, on encara es troben tancats com a forma "d'escarment".

La solidaritat amb els empresonats es va fer sentit tan bon punt es va conèixer la notícia: el dimecres 6 es va fer una concentració davant de Jutjats. El divendres següent, quan ja s'havia efectuat el seu ingrès a presó, una manifestació-caravana (de cotxes, motos i bicicletes) es dirigí des de la plaça Universitat fins a la presó de la Trinitat, on es van fer nombroses pintades mentre es cridaven consignes en favor de la llibertat dels empresonats. L'únic incident es produí al finalitzar la manifestació, quan la Guàrdia Urbana va aturar la furgoneta que portava la megafonia, identificant el conductor i regirant l'interior del vehicle.

El dilluns següent es tornà a la Trinitat a reclamar la llibertat dels presos. La reacció de la direcció de la presó davant les protestes va ser amenaçar la resta de reclusos amb la retirada de drets el dia que es fessin concentracions.

El dimecres una manifestació de torxes va recórrer l'Hospitalet. En acabar, la policia va identificar a comissaria el noi que portava el megàfon, el qual va ser acusat de manifestació il·legal. L'endemà es va fer una concentració davant d'Institucions Penitenciàries, i el divendres va tornar a ser dia de gran manifestació. Aquesta vegada es sortí de la plaça Universitat i s'acabà a la plaça Sant Jaume. Allà es va fer una *performance* sobre la tortura. Altra vegada el camió de la megafonia va ser aturat per la policia. En acudir unes 20 persones, la policia carregà, amb el resultat de diversos contusionats. Després van identificar els conductors i regirar el vehicle, on van trobar les pistoles i manilles de plàstic utilitzades durant la performance, motiu pel qual els acusen de portar armes simulades.

El dimecres següent es va fer una jornada de lluita, amb penjada de pancartes. També s'està recollint firmes i cercant suport d'associacions, col·lectius i entitats.

OPINIÓ

I ara ens tornaran a dir que ja ho sabíem

De nou hem pogut observar a Sants com funciona de prop la repressió. La ràpida i sospitosa reacció policial al llançament de còctels molotov a la comissaria va acabar amb tres detencions i dos empresonaments, noves denúncies de tortura i amb la confirmació que la policia elabora fitxes d'activistes socials, encara que aquests mai hagin comès cap delictes ni tinguin una fitxa policial legal.

Hem pogut veure, com ja temíem, que el canvi de govern no significa un canvi d'actitud policial, i que per molt que criquéssim la Valdecasas no ens trobàvem davant la persecució d'una

Delegada del govern concreta, ni tan sols la d'un govern determinat. Aquests mètodes continuaran existint mentre hi hagi gent disposada a lluitar per canviar aquest sistema social, i mentre aquest es recolzi en una democràcia de tan baixa qualitat.

Ara falta saber com respondrà la societat: hi haurà una mobilització massiva contra la tortura i la criminalització? Hi haurà una defensa aferrissada al dret a lluitar per aquest altre món possible? Tornarem a viure les immenses mobilitzacions que volien acabar amb el govern del PP, precisament perquè practicava aquest

tipus de barbaritats? Desgraciadament ja sabem la resposta. Un cop "derrotat el mal", la gent torna al seu cofoisme, sabent que tot torna a ser com sempre, o sigui, tot està molt malament però com a mínim no ens insulten a la cara.

Per començar, la tortura segueix sense existir (excepte a l'Iraq, és clar), els mitjans de comunicació no en parlen, els jutges no ho investiguen, els polítics no l'eviten. I aquesta és una cosa que és millor "no saber" que passa o com a mínim que passa tan a prop. Però i les fitxes il·legals? Ara hi ha una prova material, algun

jutge valent ho investigará? Algun periodista sagaç ho "traurà a la llum"? Molt ens temem que també sabem la resposta.

Però també sabem la resposta que ens trobarem quan anem a escampar la nostra indignació per tots els salons. No costa gens imaginar-se el jutge que no investigará, el periodista que no publicarà, el polític que no farà res, mirant-nos amb cara de qui està molt bregat en la lluita clandestina i dient-nos amb veu paternal: "però que no sabíem que la policia les fa, aquestes coses?".

Comissió Antirepressiva



A pa de carrer...

Els invasors

És divendres a la tarda, el cel està mig ennuvolat i fem tard a la cita amb el Josep Maria i el Jordi de la Plataforma de les vies. Han quedat amb una colla per fer un "Tour Cooperatiu". No tenim ni idea de què va la cosa i a damunt fem tardíssim, això és un desastre. El Josep Maria ens diu pel mòbil que els veurem arribar perquè són una colla força nombrosa. Són els participants del "Co.op city, Media Space Invaders 2". Ens unim a la plaça de Sants. Una bona cinquantena, la majoria entre 25 i 35 anys, algun de 40 i escaig. Amb pinta de modernillos, sentim parlar alemany, italià, castellà (molt amb accent llatinoamericà), de català res de res. A l'aparcament del mercat, damunt de les vies, es paren i donen un micro al Josep Maria. Envoltat de 4 o 5 càmeres de vídeo digitals i amb 2 d'aquests micros amb pal llarg que floten damunt d'ell comença a explicar, en castellà, com es viu en un barri partit per les vies. Són arquitectes, escriptors, artistes, paisatgistes, gestors culturals i activistes socials (segons la web) que han contestat a la invitació dels organitzadors per tractar "el tema de la repolitització de l'espai públic a través de l'ús social de la tecnologia i l'arquitectura oposicional". Em sembla que no estic preparada per això, jo. Els seguim per Antoni de Capmany, arribem a Badal. Durant la caminada, el veïnat ens mira estranyat, a alguns els fem nosa per passar i remuguen, d'altres es moren de curiositat i quan tornem a plantar l'altaveu, s'uneixen al grup per escoltar. Acabem el periple al Camí de la Cadena. No sé què deuen pensar els que hi viuen de la proliferació de càmeres i "modernos" que fotografien les seves portes i finestres i les restes dels habitatges derruïts fa poc. Ben mirat, sóc jo qui no sap què pensar de tot el muntatge ni de la retòrica que després llegeixo a la seva web. Si tot plegat servís almenys perquè els qui han de dissenyar la ciutat s'apropessin a la gent del carrer, em donaria per satisfeta.

Un mes trepidant per als Borinots

Lo Bernat dels Clots/SANTS/TARRAGONA

Diumenge, 3 d'octubre; les 6.30 h del matí. Un grup força gran dels Castellers de Sants tenen cita davant del Drac de l'Espanya Industrial per anar cap a Tarragona, on es durà a terme el XX Concurs de Castells. Enguany els Borinots s'hi desplacen en qualitat de colla de "ple dret", ja que l'any anterior van fer tant el 3/8 com el 2/8f.

L'actuació, de més de vuit hores de durada, va ser molt beneficiosa per als interessos dels nostres castellers, els quals varen descarregar les tres construccions que es van proposar: el 2/7, el 4/8 (el primer d'enguany) i el sempre espectacular 3/7 aixecat per sota, tot arrodonit amb un pilar de cinc de comiat.

Els Borinots havien fet el que els tocava, descarregar el 4/8, i es disposaven a pensar únicament i exclusivament en les dues actuacions de la Festa Major de les Corts (el 10 i el 12 d'octubre) i en la seva diada (el 12 d'octubre).

Diumenge, 17 d'octubre: la plaça estava plena ja des de ben entrades les 11.15 h. El motiu? Actuava la Nova Muixeranga d'Algemesí, un espectacle a cavall entre el ball de valencians, els falcons i els castells, procedents del País Valencià. Havien vingut com

a colla convidada pels Borinots en el marc de la 12a Diada i ens van delectar amb tot un seguit de figures que molts dels presents recordarem durant molt de temps.

Així, quan passaven pocs minuts de les 12.00 h, els Castellers de Sants alçaren el seu primer castell: un pilar de quatre en silenci per recordar en Xavi Alcaraz, casteller mort a la Pica d'Estats l'any 1995. Començava llavors l'actuació amb els pilars de quatre caminats d'entrada a plaça per part de les tres colles: els Castellers de Cornellà, els Xics de Granollers i els Castellers de Sants. Els Borinots ens van obsequiar amb un 2/7, un 4/8 (el segon descarregat enguany) i un 5/7, a més de fer tres pilars de cinc simultanis; els Castellers de Cornellà van oferir una actuació amb el 5/7, el 4/7a i el 3/7, a més d'un pilar de cinc (carregat), mentre que els Xics de Granollers van oferir-nos el 3/7, el 4/8, el 2/6 i dos pilars de quatre.

Després de l'actuació, els Borinots i els components de la Nova Muixeranga varen dirigir-se al Casinet, on van fer un dinar de germanor en què, a més, es van dur a terme diverses actuacions amb la participació de membres de totes les edats, sexes i procedències dels Castellers de Sants. Ara ja només els queden tres



actuacions: el 7 de novembre a Cornellà, amb els Castellers de Cornellà i els de Barcelona; el 21 a Gràcia, amb els Castellers de la Vila de Gràcia i els de Badalona (on els Borinots no descarten repetir l'èxit de l'any passat i aconseguir el 2/8f!!!), i a Sant Andreu el 28 del mateix mes, on actuaran

amb els Xics de Granollers. Ens ho perdrem?

El 21 de novembre tots a Gràcia amb la nostra colla. Ens esperen als assajos que fan cada divendres a partir de les 22.00 h al pati de l'escola Pràctiques I (carrer Comtes de Bell-Lloc, 84). Sants-tornem-hi!!!

L'estela santsenca del Correllengua

Jordina/SANTS

El Correllengua va passar per Sants i va fer que els jocs de la canalla santsenca es revestissin de catalanitat la tarda de dissabte 23. Després d'un dinar-xerrada sobre el català a Europa al Centre Social de Sants, s'anà cap a l'Espanya Industrial. Un cop allà, els esplais Espurna, Puig i Moliner i Xiroia van fer un desplegament de jocs dels quals van poder disfrutar les criatures dels mateixos esplais i totes les que s'hi anaren afegint al llarg de la tarda. Va ser el primer

cop que el Correllengua prenia aquesta forma, però feia temps que els de la CAL volien contactar amb esplais per a així fer-ho i en quedaren satisfets. S'estamparen samarretes (on el ruc català va ser un dels motius catalanistes més recorreguts), es feren mots encreuats, els castellers ensenyaren els secrets d'una bona construcció humana, es dansaren balls de bastons, es caminà amb xanques, etc. Paral·lelament, a la plaça Bonet i Muixí cantaven els petits cantors. Poc després tots s'uniren per fer una cercavila pels carrers del barri.



Cartell del Correllengua

arran
 Associació Cultural
 Bar-cafeteria
 Llibreria-distribuidora
 Centre de documentació
 Serigrafia
 Carrer Premià 20
 08014 Sants BCN
 tel. 93 422 16 13
 www.arran.org

Visita
 la web:
www.laborxa.org

El Lokal
 Associació Cultural
 El Raval
 llibres
 contrainformació
 revistes
 música
 samarretes
 pedaços...
 horari:
 matins, de dimarts a
 divendres de 10.30 a 14h
 tardes, de dilluns a
 dissabtes de 17 a 21 h
 c/ de la Cera, 1 bis 08001 Barcelona
 Tel: 93 329 06 43 Fax: 93 329 08 58
 ellokal@pangea.org / ellokal@sindominio.net

ateneu popular
MAWLA
 HORARI:
 dj:
 de 7 a 12 nit
 dv. i ds.:
 de 7 a 2 nit
 c/salou 15, baixos.
 Vila de Sants (barcelonès)

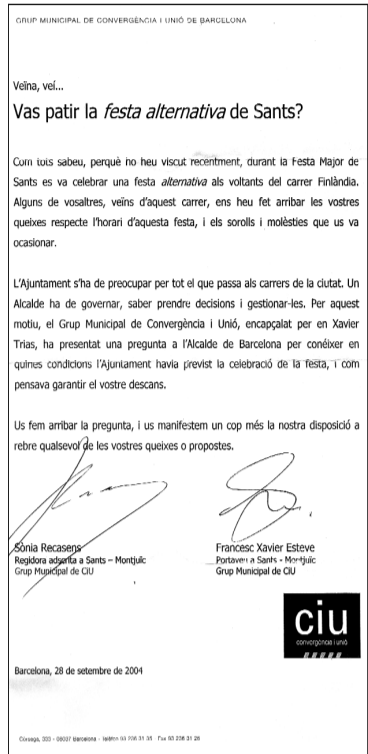


Vas patir la festa alternativa de Sants?

Bernat Costa/SANTS

Convergència i Unió s'apunta al carro de la criminalització de les festes alternatives. Els veïns dels voltants del carrer Finlàndia han rebut una carta del grup municipal de CIU, signada pel portaveu de l'Ajuntament i el regidor del Districte, preguntant al veïnat si van "patir" les Festes Alternatives de Sants. El contingut de la carta és purament electoral i intenta esgarrapar quatre vots a les properes eleccions municipals.

Amb aquesta carta, CIU se suma a la criminalització feta per l'Ajuntament a les Festes Alternatives d'aquest estiu. Sembla que des que CIU s'ha vist relegada a l'oposició no té res més a fer que criticar els altres.



Eixemplar de la carta.

Dos intents de desallotjar l'Hortet en un mes



Plantats per salvar l'Hortet.

IRINA

Redacció/SANTA EULÀLIA

El passat dimarts 5 d'octubre estava previst el desallotjament de l'Hortet de Sta Eulàlia, a la ciutat veïna de l'Hospitalet, que va ser aturat gràcies a la mobilització d'un centenar de veïns i simpatitzants que des de primera hora

del matí es trobaven concentrats davant la casa. A més a més, els ocupants van decidir encadenar-se a la porta, penjar-se de la façana i fins i tot plantar-se a l'hort per evitar ser desallotjats.

L'altre intent, també fracassat, de fer fora els okupes, es va produir dijous al matí.

Salvem Sants dia a dia, ni calaix ni Conselleria

Roser Benavent/SANTS

El dilluns 25 d'octubre va ser convocada, per segon cop enguany la Comissió de Seguiment de Can Batlló. Per part de l'Ajuntament hi assistiren el gerent d'Urbanisme de Barcelona, Ramon Massaguer; el director tècnic d'Urbanisme, Ricard Fayos; la regidora Imma Moraleda, el president del Districte Pere Alcober i el Gerent Josep Garcia Puga, amèn de representants d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana.

La gran notícia que venien a donar és que disposen, ara sí, d'un projecte per tirar endavant el pla de Can Batlló. Recordem, per als que tenim memòria fluixa o som nous al barri, que Can Batlló és un gran espai (l'últim?) de Sants que el PGM dels anys 70 va qualificar com a zona verda i per a equipaments. De fet va ser una "qualificació trampa", ja que va permetre crear una ficció de barri amb molt sòl per a equipaments, quan en realitat aquest sòl

estava ocupat per fàbriques en funcionament. La jugada s'ha anat completant tots aquests anys amb una ferotge i aferrissada explotació de la resta del sòl de la Bordeta, urbanitzant fins al darrer mil límetre i quan aques s'ha esgotat, fent que es disparin els preus dels pisos. El complement a tot això han estat accions que ara anomenarien "de densificació", com les dutes a terme als entorns de la plaça Cerdà, al nou barri de Santa Eulàlia, i comels projectes de la Fira i la nova Ciutat Judicial a l'extrem sud del barri i a menys de 500 metres de Can Batlló.

Com veieu, no hi ha cap interès de desenvolupar els equipaments i espais verds que el barri necessita. Sort encara que les lluites veïnals han pogut arrencar victòries parcials com ara la rambla de Badal a sobre del cinturó. En els darrers 25 anys fins a nou campanyes veïnals han estat endegades per recuperar l'espai des de les entitats del barri, fonamentalment el Centre Social de Sants. L'última, organitzada per la

Comissió de Veïns de La Bordeta, va fer el primer crit en una assemblea de 500 veïns a Sant Medir l'any 1996.

Aquesta darrera campanya va donar com a fruit un planejament urbanístic per desenvolupar l'espai. Aquest planejament incloïa diverses concessions a fer pels veïns: calia deixar construir uns 600 pisos i un gran hotel a tocar de la Gran Via. "O això o res", van tornar a dir en una nou projecte de cost 0 per a l'Ajuntament, amb el segell d'en Xavier Casas (algú li haurà de demanar responsabilitats algun dia). Els veïns van acabar acceptant aquesta proposta com a mal necessari, entre altres coses per poder desafectar els pisos dels veïns de la L (pisos de més de 25 anys a Constitució-Parcerisas), poc abans d'adonar-se de que l'Ajuntament "segrestava" del pla la gran nau central del polígon. "La deixarem per més endavant", van dir davant la demoralització veïnal. Poc després la FAVB va avisar les entitats del barri d'un projecte de 350 vivendes

des 10HJ (pisos per a joves sobre solars d'equipaments), projecte amagat als veïns. A més, i malgrat que els assessors dels veïns havien avisat dels "grans beneficis" que l'operació comportaria, la Immobiliària Lles (ara Gaudir), propietària majoritària dels terrenys, va dir que no en tenia prou i va paralyzar el projecte amb un contenciós administratiu contra l'Ajuntament.

Ara pensen arrodonir el negoci venent la nau central a la Generalitat per fer una Conselleria (això és un equipament?), a més d'aquell gran hotel i dels 600 pisos. I quan els veïns pregunten pels equipaments que li calen al barri (que no en té cap) la resposta es encongir-se d'espatlles i dir que això serà en una segona fase, no se sap quan. Ara bé, pitjor ho tenen els treballadors i industrials del polígon a qui l'Ajuntament ha dit que no els deu res, i a qui en tot cas "acompanyarà quan marxïn". No van dir si serien els polítics o la Guàrdia Civil qui els acompanyaria.

Pinzellades

Aquest any, els feixistes han hagut d'avançar la data de la celebració de la Diada de la Hispanitat. 200 persones pogueren onejar banderes i fer càntics feixistes a la plaça Sant Jordi amb el permís de l'Ajuntament just dos dies abans de la data oficial. El ressò mediàtic ha estat més limitat que mai. Tot i això, any rera any ens refreguen el seu acte "legal" (a ulls dels governants) per la cara.

El passat 21 d'octubre davant la presó Model hi va haver un acte per rebutjar els intents de privatització que planen sobre el sistema sanitari en general, i sobre la penitenciària en concret. Els mateixos funcionaris d'aquest àmbit van fer una representació en què la sanitat penitenciària catalana era simbolitzada per una malalta terminal totalment desatesa. D'aquesta manera demanaven als consellers, presidents, etc., que no s'oblidessin de defensar aquest sector per tal de no perjudicar les seves tasques i els seus pacients.

Una trentena de persones es van concentrar el 6 d'octubre per tal de denunciar la situació de la presa Laura Riera. La concentració, convocada a la plaça del Centre, es va dirigir a la seu del PSC-PSOE del carrer Nicaragua. La situació darrerament denunciada consisteix en el confinament de la presa a la seva cel 20 hores diàries i a 4 hores de pati que comparteix només amb una altra presa. A més, no disposa de televisor ni activitats de cap tipus tret d'uns pocs llibres i la seva roba.

El divendres 22 d'octubre es va okupar una casa al carrer Bèjar. Quatre dies després es va presentar la immobiliària propietària amb la intenció d'enderrocar l'edifici. Una concentració fora i dins la casa ho impedia.

la bagassa
tot per menjar

c/ Riego, 18 08014 Tel. 93 421 05 93
Obert de dilluns a dissabtes
de 13.30 a 15.30 h i 20.30 a 23.30 h

...i si hi posem un folre?
Assajos dimarts (20h) i divendres (21,30h)
c/Comtes de Bell-Lloc 84 (Escola)

10 anys de castells als nostres barris!

talls & tallats

PERRUQUERIA CATERINA
SANT JORDI, 3 TEL. 934 911 894 BARCELONA
933 306 158 perruqueria

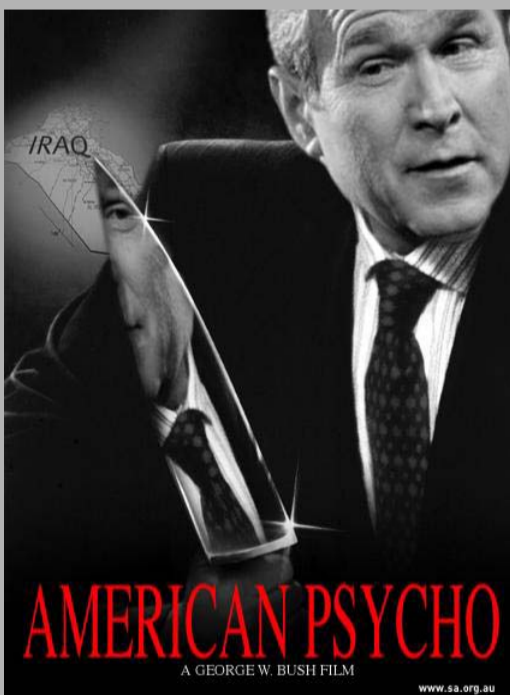


La cançó

Va com va

A tu t'emprenya molt que jo et tingui mania.
Va com va.
A mi m'emprenya molt que tu vagis fent cria.
Va com va.
A tu t'han dit preciós, a mi m'han dit. "tu calla".
Va com va.
I jo no vull callar mentre tu tens la tralla.
Va com va.
A tu t'han dibuixat, jo trenque la ploma.
Va com va.
A mi m'han fet ple d'odi, a tu t'han fet de goma.
Va com va.
A tu t'han dat l'herència, a mi m'han dat la vida.
Va com va.
A mi em toca lluitar, a tu prendre la mida.
Va com va.
Si jo no tinc pera mi, si tu no en tens mai prou.
Va com va.
I ets tu qui reps de mi, jo de tu cobre un sou.
Va com va.
Si jo ja m'he cansat d'anar vivint dient el va com va,
pensa que sols diré fins que més no podré:
Va com vull. Com volem.
Si jo ja m'he cansat d'anar vivint dient el va com va,
pensa que sols diré fins que més no podré:
Va com vull. Com volem.

Ovidi Montllor



Mima't

Hola, burxaires! Seguint la nostra voluntat d'oferir-vos informació tant teòrica com pràctica (això sí, sempre funcional), us hem volgut parlar aquest mes sobre l'esquelet, un dels sistemes més importants a tenir en compte dins el món de l'activitat física o del massatge, juntament amb el muscular.

El nostre cos està constituït per uns 226 ossos dins dels quals trobem un grup d'ossos llargs destinats principalment al moviment (situats en els braços i les cames), uns de més curts i petits destinats a la manipulació o tracció (situats a les mans i els peus), uns que ens proporcionen suport (com la columna vertebral i la pelvis) i, finalment, un conjunt que protegeix els òrgans vitals (com la caixa toràcica i el crani).

Els ossos es troben units entre ells per les articulacions gràcies a l'actuació dels lligaments que les mantenen unides i estables com fortes bandes elàstiques. La major part de les articulacions són esfèriques o de tipus còncav-convex (espatlla, maluc...) i de frontissa (genoll), totes protegides per cartilags i humors, que formen les anomenades "càpsules sinovials". D'altres són lliscants (canell, turmell...), de pivot (primera vèrtebra cervical) o com les articulacions de la columna vertebral, que es troben amortides i separades per discs cartilaginosa que absorbeixen els cops sobre aquestes.

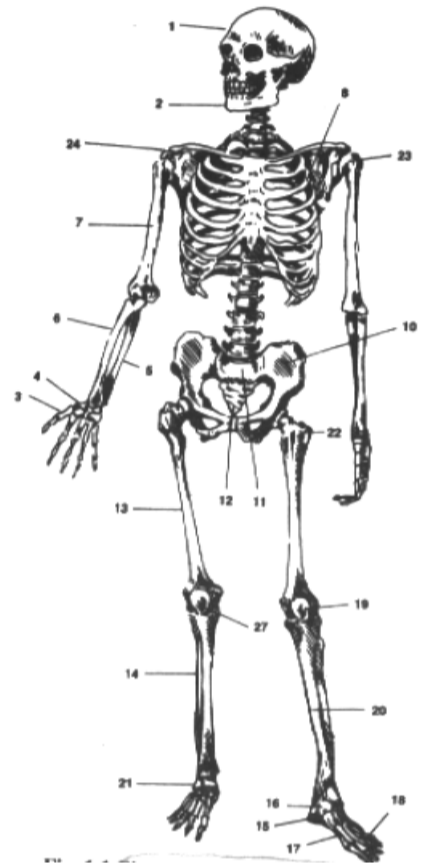
Totes les articulacions posseeixen una amplitud activa de moviment (amplitud on nosaltres mateixos podem moure l'articulació conscientment mitjançant la contracció dels músculs) i una amplitud passiva (moviment complet que pot realitzar l'articulació amb ajuda d'alguna persona o aparell i que no podem controlar conscientment). Sempre que realitzem qualsevol activitat física o algú ens faci mobilitzacions, hem de tenir en compte aquestes dues amplituds, de manera que no sotmetem les articulacions implicades a un sobreesforç.

El treball de la flexibilitat (cerca de la màxima amplitud articular) és, doncs, essencial per a tothom i encara més per a aquelles persones que presenten rigideses articulars congènites, per manca d'exercici, per desgast evolutiu o per lesions musculars. Imagineu, per exemple, una persona que juga a tennis i té les espatlles caigudes per problemes posturals. Els músculs anteriors a les espatlles estaran contrets i, per tant, es farà imprescindible un fort treball de la flexibilitat d'aquesta articulació per intentar compensar aquest problema i evitar possibles lesions.

En el cas contrari a aquest exemple, podem també trobar persones que són més flexibles del normal, ja sigui de la majoria d'articulacions o només d'algunes específiques (com el canell, quan els dits poden flexionar-se cap endarrere fins a tocar l'avantbraç, o el colze i el genoll). Aquesta hipermobilitat és causada per l'augment de la longitud dels músculs i per la laxitud dels lligaments, que provoca que les articulacions disposin d'una amplitud de moviment més àmplia del normal a causa de factors congènits, d'entrenament o de lesions articulars.

La hipermobilitat específica no sol plantejar problemes, malgrat que podem trobar casos com els dels genolls que, si tendeixen a corbar-se i arquejar-se cap endarrere quan la persona està d'empeus, pot desenvolupar trastorns en la columna vertebral, ja que la part superior de l'esquena tendeix a compensar aquesta excessiva mobilitat accentuant la cifosi natural (el que vulgarment anomenem "gepa"). És, llavors, important treballar la musculatura dels quadríceps i corregir la postura flexionant lleugerament i d'empeus les cames.

Les persones que presenten una hipermobilitat general congènita i no realitzen exercici amb regularitat han de treballar tota la musculatura per tal de compensar les articulacions i evitar possibles problemes d'inestabilitat. Seria com comparar la situació amb intentar conduir un cotxe amb els cargols fluixos.



1)Crani 2)Maximiliar inferior 3)Metacarpi 4)Carpí 5)Cúbit 6)Radi 7)Húmer 8)Cotelles 10)Illió 12)Sacre 13)Coxis 14)Fèmur 15)Peroné 16)Calcani 17)Tars 18)Metatars 19)Falanges 20)Ròtula 21)Tíbia 22)Malèol 23)Tracànter 24)Cavitat glenoidea 27)Axis 28)Articulació tibiofemoral



9) Columna vertebral 25)Articulació acromioclavicular 26)Atlas: 7 vèrtebres cervicals, 12 vèrtebres dorsals i 5 vèrtebres lumbars.

Grup Massatges CS

Honky Tonk
BLUES BAR

c/ Finlàndia, 45
Tel.: 93.422.95.98
(Plaça Sants) 08014 Barcelona

Bar
Génesis

c/olzinelles,20
Sants (Bcn)

documentals,
curts,
independent,
projeccions,
i mes...

PIM PAM
films

Video Club

C/ Valladolid 25 Sants 08014
Tel 93 330 07 29 BARCELONA



Carrers amb història... la història dels carrers

Carrer de Rossend Arús

Rossend Arús i Ardediu (Barcelona 1845-1891)

Periodista, dramaturg, militant republicà federal, maçó i catalanista per excel·lència. L'any 1866, va ingressar a la Lògia Fraternitat i fou membre d'altres lògies estatals i internacionals. L'any 1886 en constituir-se la Gran Lògia Simbòlica Regional Catalana fou escollit Gran Mestre de la maçoneria catalana.

Amb l'adveniment de la República, Arús s'involucrà en la política, sense militar en cap partit, a través del Centre Català o la maçoneria. S'identificava amb la ideologia federal segons Pi i Margall i col·laborà amb Valentí Almirall en els primers passos del catalanisme polític organitzat, participant activament en el 1r i 2n Congrés Català (1880) com a secretari general.

A més d'escriure en diaris com *La Tramontana*, *Diari Català* i *La Independència*, va promoure i dirigir publicacions com *La Llumenera de Nova York* i col·laborà amb *La Esquella de la Torratxa* i *La Campana de Gràcia* per tal difondre els seus ideals, els valors democràtics i combatre l'esperit conservador de l'època.

El seu llegat escrit consta de 47 obres en català i 10 en castellà, de les quals podríem destacar *Mai mes Monarquia!*, *Lo primer any Republicà*, *La advocació dels tres Reis* i *La Ventafocs*.

Arús testamentà la donació dels seus béns a la ciutat, 25.000 volums, i la casa del passeig Sant Joan per crear la Biblioteca Pública Arús, que avui perdura amb uns 65.000 exemplars. També va disposar la creació de dues escoles públiques, una a l'Hospitalet i un altra a Das (Cerdanya), pobles originaris dels seus pares.

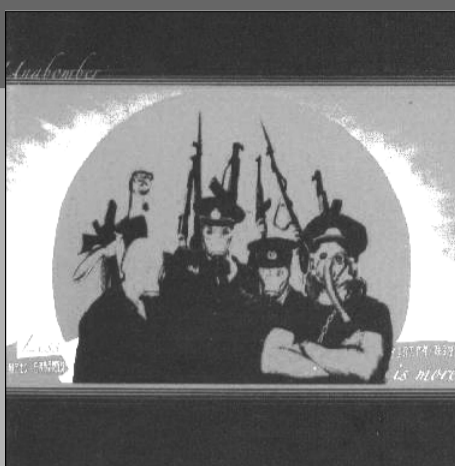
Noms anteriors: Rosendo Arús; Mediodía, abans del 1900

L'enigma

Un comte, que no anava curt de pasta, va anunciar als seus súbdits que a qui solucionés el seu enigma li donaria una bossa amb 12 monedes d'or. Aquest consistia en endevinar, només amb tres pesades i amb una balança de platets, quina de les 12 monedes d'or del sac, aparentment iguals, pesava lleugerament més que les altres. Com s'ho va fer el súbdit guanyador per encertar la correcta?

El mossos ja cantava els cançons dels cançons en els cançons de tal manera que si vols que el teu canvi quedi últim hauràs d'arribar abans que ell, l'últim canvi en arribar és el guanyador.

Solució de l'enigma d'octubre:



Unabomber
Poterkin (Less is more)
Voliac Rock Produccions

Per fi ja ha sortit al carrer l'esperat treball d'Unabomber, la banda que porta el nom del solitari terrorista que va sembrar el terror, va posar entre l'espasa i la paret als EUA i va fer publicar als diaris de major tirada, com *The New York Times*, un manifest antindustrialista. Unabomber-grup et deixaran atordit amb el seu grindcore-metal-hc-satanisme-llibertari, amb una formació clàssica de baix, guitarra, bateria i amb una de les veus més potents dins de l'escena, per part de Mossèn Robert Beltran. Els disc es titula *Poterkin* -com el nom del cuirassat rus- (*Less is more*), amb cançons en anglès i editat per la discogràfica catalana Voliac Rock Produccions, especialista en el gènere. Destrosseu els ordinadors, mòbils, televisors... i treieu-vos la bena dels ulls, els taps de les orelles i els rulos del nas, començareu a veure la realitat.

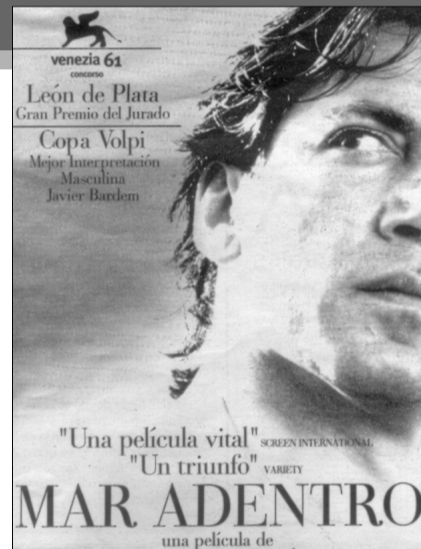
T. Kaczynski

Cinema

Mar A dentro
Alejandro Amenábar

Alejandro Amenábar ha fet un poema, una oda a la vida i al dret a morir dignament. La història d'en Ramón Sampedro, tractada amb sensibilitat i magistralment protagonitzada per Javier Bardem, acompanyat de les magnífiques Belén Rueda i Lola Dueñas, torna a ser un encert en la curta carrera del director. La primera fa de Julia, una advocada de Barcelona que mira d'ajudar-lo als tribunals, mentre que la segona dona vida a Rosa, una senzilla dona de poble que vol encomanar-li una mica de vitalitat. Totes dues seran captivades per la força nascuda de la claredat d'idees d'en Ramón. La fotografia, impressionant. No us la perdeu.

Yol



Subscriu-te

la Burxa*

Les subscripcions a LA BURXA compliran dos objectius: fer-la arribar allà on la seva distribució no arriba i ajudar econòmicament al seu manteniment. Es pot fer de diverses maneres: mitjançant correu convencional, per domiciliació bancària o manualment. Així que ja saps.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Nom _____
Cognoms _____
Carrer i número _____
Codi Postal _____ Població _____
Telèfon _____ DNI _____

Caixa/Banc _____
Adreça _____
Població _____
Nom del titular _____
CODI ENTITAT
CODI SUCURSAL
CODI SEGURETAT
NÚM DE COMPTE
es prega que entregueu fins a nova ordre els rebuts que presentarà LA BURXA
Data _____ Signatura _____

35 Subscripció anual per rebre LA BURXA
 9 euros (1500Ptes)

Col·laboració anual amb LA BURXA
 18 euros (3000ptes)

Aportacions voluntàries a LA BURXA
 _____ euros (escriure amb claretat)



D'ON VENIM...

L'altre 20-N:
Zumbi

Igual com aquí, el 20 de novembre al Brasil és una data especial. En aquest cas, però, es commemora la mort d'un personatge ben diferent: Zumbi dos Palmares (aquí gairebé desconegut), un referent històric de primera magnitud, recordat per l'esquerra i el moviment d'alliberament negre i, encara avui, 309 anys després de ser assassinat, molest per al poder.

Zumbi fou un dels centenars de milers d'africans segrestats de les seves terres i portats a Amèrica com a esclaus. Un cop allà, el nou continent oferia condicions naturals relativament properes a les africanes i, amb el suport d'un "coneixement" del medi superior al dels colonitzadors, foren molts els negres que fugiren i s'establiren a les muntanyes, fundaren poblats i forjaren aliances amb els nadius i fins i tot amb blancs pobres.

Al Brasil, aquests pobles s'anomenen "quilombo" (de fet avui dia encara n'hi ha) i el més important de tots fou el Quilombo dos Palmares situat al nord-est del país, que arribà a ser un veritable "regne" africà (més aviat una república) al cor d'Amèrica, amb milers d'habitants i més de 150 anys de durada. Segurament el seu èxit fou la causa de la seva fi, ja que era una poderosa atracció per als esclaus, que podien fugir segurs de gaudir de refugi. Els anhels dels portuguesos per fer-lo desaparèixer van topat, però, amb el geni militar de Zumbi, que una vegada i una altra els va derrotar, fins al punt que es va plantejar llençar els portuguesos al mar. En un moment en què hi havia deu negres per cada blanc, la situació no estava en absolut sota control.

Finalment, però, Zumbi morí en combat i el 20 de novembre és recordat com el dia de la consciència negra, per molt que els governs intentin traslladar-lo a l'aniversari de l'abolició legal de l'esclavitud.

Guillem Sànchez

Izar no es pot tancar!!!

El passat dijous 21 d'octubre a les Cotxeres de Sants, la Xarxa contra el Tancament d'Empreses organitzà una xerrada sobre la situació actual dels treballadors i treballadores de les drassanes de l'Estat espanyol. Unes 125

persones escoltaren activament les intervencions de dos treballadors de drassanes, un dels quals era militant del sindicat basc LAB i l'altre, del CAT (Colectivo Autónomo de Trabajadores) d'Andalusia.

El problema de les drassanes de l'Estat espanyol no és nou. Ve de lluny. Tots els governs (UCD, PSOE i PP) de l'actual democràcia espanyola han fet algun moviment perquè les "estructures industrial productives" de l'Estat estiguessin regides per les lleis de mercat imposades per la Unió Europea i els Estats Units.

Una mica d'història

No obstant això, la major transformació neoliberal patida per aquest sector fou amb el govern de Felipe González. Podríem anomenar-la la generació de "los lunes al sol".

Des de l'any 1984 fins als nostres dies, les drassanes han passat de 40.000 a 11.000 llocs de treball directes, i una part de llocs de treball que eren necessaris s'ha transformat en ocupació precària a través de subcontractes. De totes les promeses que formularen els polítics durant aquella època dramàtica per totes les famílies que van caure en la marginalitat, ningú en sap res.

Els grans sindicats (UGT i CCOO al capdavant), lluny de defensar els drets dels treballadors i treballadores, es limitaren a acceptar tots els milers d'acomiadaments que es produïren de forma traumàtica, és a dir, amb jubilacions anticipades i baixes voluntàries indemnitzades.

Amb les conseqüències nefastes que tingueren aquells fets, ara ens trobem que el govern de José Luis Rodríguez Zapatero vol fer un pas més per desfer-se del sector naval públic amb l'excusa de trobar la "solució final". L'estratègia actual

és segregat les drassanes civils i militars per privatitzar les civils i, un cop més, reduir despeses fent desaparèixer llocs de treball i reforçant la precarietat.

A Catalunya s'organitza la solidaritat

La Xarxa contra el Tancament d'Empreses, nascuda el mes de febrer, solidaritzant-se amb la

que han practicat els mitjans de comunicació amb el tema dels treballadors de les drassanes de l'Estat. Entre altres coses, manifestà que els treballadors asiàtics estan més protegits que els d'Europa i que la indústria naval pública, com la cultura i l'educació, no genera beneficis però que tampoc és la seva funció. Per ell, els organismes públics han de generar riquesa que sigui

aprofitable pel poble.

Per concloure, demanà al govern de Zapatero la cessió de totes les empreses navals al govern basc, i a aquest, un política pròpia que faci possible una plena sobirania política, econòmica i social.

Després parlà l'Enrique, company del sindicat andalús CAT. Denuncià molt enèrgicament la

política industrial del govern de Zapatero, al qual el batejà com "el de la sonrisa estúpida". Donà dades que esgarrifarien qualsevol. Abans de les contínues reestructuracions industrials, Espanya era un dels primers productors d'indústria naval i ara, des que basa la seva economia en el turisme, ja no sap ni quin lloc ocupa. Sobre aquest últim punt, va dir que les economies dels països són triades per quatre senyors que es pensen que el món és seu. Per últim, defensà el paper del seu sindicat (recordà que és un sindicat petit i que és la quarta força en el sector) davant dels majoritaris i col·laboradors del sistema.

L'acte finalitzà amb la solidaritat d'altres companys i companyes de col·lectius i comitès d'empresa en lluita (TMB, MiniWatt...).

Jou



situació que pateixen els i les treballadores de les drassanes i amb la voluntat de donar una resposta a aquesta dinàmica laboral, organitzà aquesta xerrada informativa i de lluita al nostre barri.

Darrere dels dos convidats per la Xarxa, hi havia dues pancartes que mostraven molt bé les idees que unien els dos treballadors i les persones que assistien a l'acte: "IZAR no es tanca" i "Ni despidos ni precariedad".

El conflicte explicat en primera persona

En primer lloc parlà l'Asier, company de l'Astillero Naval de Sestao i militant del sindicat LAB, del qual explicà que forma part de l'extens moviment d'alliberament nacional basc. En la seva intervenció, l'Asier posà molt èmfasi en la desinformació i en les reiterades mentides

ESPAI DE SEXUALITATS

Algú diu "sí" quan vol dir "no"?

Hem rebut una carta on es planteja una de les qüestions més complexes per abordar en una columna, perquè té a veure amb el respecte i els drets. Una noia ens ha escrit i ens ha plantejat el següent: "al meu xicot li agrada que li faci una fel·lació i a mi no m'agrada però ho faig, com puc fer-li entendre que no ho vull fer?".

La representació social de les dones a vegades ens ha retornat la imatge que les dones som unes estretes i que diem "no" quan volem dir "sí". Aquesta idea és perversa i neix directament del sexisme imperant en la nostra societat. Les dones quan diem "NO" volem dir "NO", i no hi ha cap raó per interpretar res diferent. Però desgraciadament s'ha creat un sistema on la coerció i la coacció són molt subtils i poc visibles, on es generen idees com la d'aquesta noia: sentir-te responsable de fer-li entendre a la persona que t'estima que tens drets, quan una relació s'ha de basar en el respecte mutu. Aquesta qüestió està lligada amb la idea que "per amor" fem coses que no ens agraden, perquè forma part de l'"entrega total" (amor romàntic). Res més lluny de la realitat. Fer coses en contra de la nostra voluntat vulnera la nostra integritat, sigui el que sigui; i en especial tot allò que té a veure amb la nostra integritat sexual. No hi ha res que haguem de fer en contra de la nostra voluntat. De vegades això significa anar en contra dels mandats socials. Aquests mandats estan sostinguts pels rols que ens han posat (imposat) a les dones i als homes i generen la perversitat que trobem normals situacions que vulneren els nostres drets quan en realitat són violència.

creacionpositiva@eresmas.net



MÚSICA SOLIDÀRIA CONTRA LES VIOLÈNCIES DE GÈNERE

27 de novembre a les 22 hores (Edifici Fòrum)

Sílvia Comes
Gerard Quintana
Quimi Portet
Monica Green

Convoca:
Plataforma Unitària contra les violències de gènere



Venezuela
Más allá de Chávez
Crónicas sobre el "Proceso Bolivariano"
Raul Zelik
200 pág.

VIRUS EDITORIAL
C/Aurora 23 baixos
08001 BCN
T./Fax: 934413814
C/e: virus@pangea.org
www.viruseditorial.net
www.alteediciones.com



Rentas básicas
Historia
de un concepto
José Iglesias Fernández
268 pág. 11 e



EL RACÓ DEL CASAL

El valor de la sentència d'Estrasburg

Interposar una denúncia per tortures i que prosperi no és fàcil, hi ha elements claus que la fan quasi utòpica: l'aïllament i la figura parcial del forense que amaga les evidències dels maltractaments; punts que l'ONU aconsella eliminar. En els seus informes exhorta l'Estat espanyol a aplicar mesures que dificultarien la tortura.

Amb Estrasburg, els independentistes del 92 arrenquen la condemna buscada: l'Estat espanyol va vulnerar el Conveni per a la Prevenció de la Tortura per no investigar les seves denúncies. La vista fou el novembre de l'any passat al Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg amb l'Estat espanyol al banc dels acusats. Si bé altres institucions ja havien evidenciat la pràctica i la impunitat de la tortura, la importància d'Estrasburg rau en la forma de sentència per part d'un alt tribunal internacional. Ara és una evidència contrastada.

Per tant, a partir d'ara, pot obrir-se una nova etapa on les evidències a mostrar ja no siguin les tortures sinó la manca de respostes a aquestes: Per què l'Estat, que legítima el Tribunal d'Estrasburg, el Consell d'Europa o l'ONU, no afronta com cal la problemàtica? Assumir les seves recomanacions no és difícil. Si ho és renunciar a una eina de manteniment del control polític i social.

Lluitar contra la tortura i per superar l'espiral "seguretat versus llibertat", són necessitats en l'Estat que ens ocupa i en l'Europa que ens imposen. Una primera resposta la podem donar dient NO a la Constitució europea, que sacralitza les eines de control fins a perfeccionaments mai patits fins ara. La solidaritat amb les persones torturades s'exerceix des de la pràctica política i el Casal en té una llarga experiència. Amb Alerta Solidària, amb els torturats del 92 i amb les 200 catalanes torturades desde 1977. T'hi apuntes?

Casal Independentista

La representació política dels immigrants

Existeix un creixent sector de la classe obrera exclòs, no ja de l'economia reglada, sinó de tot el sistema de drets i deures que caracteritzen el "capitalisme del benestar" d'Europa occidental. Aquest fenomen, nou i radicalment diferent al que estàvem acostumats, qüestiona els sistemes de representació (sindicats, associacions) ha bituals, i

obliga aquesta gent a assumir noves formes de lluita i organització desconegudes. Aprofitant l'obertura per part de l'Assemblea de Barri i el Centre Social d'una assessoria per immigrants sense papers, hem volgut reproduir aquest article de l'economista Miren Etxezarreta, que va escriure arran de la tancada a la Catedral del juny passat.

Tornen a organitzar assemblees al carrer i a tancar-se a les esglésies. Plantegen de nou un dels conflictes latents de les nostres societats. Les seves reivindicacions són les habituals: reclamen els documents que els permetin viure a la nostra jungla.

Les reaccions són aquest cop d'una duresa inusitada. Les autoritats reaccionen com a tals, per progressistes que s'autoconsiderin -no es pot regularitzar els irregulars- i la jerarquia eclesiàstica tolera l'entrada de la

policia a la Catedral. Sense oblidar l'alcalde de la ciutat i el seu Fòrum per la diversitat i el diàleg. En aquesta ocasió, a més, les institucions autòctones que sembla que haurien de donar suport a aquestes reivindicacions -Càrites, els sindicats majoritaris i algun grup dels propis immigrants- rebutgen totalment la seva actuació.

Argumenten que no és el moment de reivindicar res, i menys d'aquesta forma, i que aquests immigrants estan manipulats. S'expressen com si ells fossin els únics interlocutors legítims, a qui correspon actuar, decidir que demanar, com i quan, i els qui atendran les seves necessitats (Càrites dixit). Que els immigrants en conflicte deixin d'expressar-se públicament i autònoma. Que tornin al ramat de les institucions, que són les que en saben

No s'ha de tenir pressa davant

l'escàndol dels milers d'immigrants sense papers que treballen en aquest país i que són acceptats sense problemes pels empresaris catalans i espanyols.

Cap d'aquestes, en canvi, s'atreveix a negar que hi hagi més de

nipulació que els mitjans i en concret les televisions catalanes, als seus debats, no hagin cridat cap portantveu dels immigrants?

Òbviament es pot discrepar obertament de les posicions de qualsevol col·lectiu social, i fer-ho

saber, però unes institucions que s'arroguen la representativitat social d'un col·lectiu, que es troben en una situació de superioritat davant l'opinió pública i els mitjans de comunicació, que ignoren als directament implicats i

els seus portantveus, el mínim que podrien fer és ser prudents en les seves manifestacions i actituds públiques. Perquè no respecten el dret d'aquest col·lectiu a lluitar per ells mateixos i a equivocar-se si això passa? Qui otorga el dret a reivindicar?

Perquè s'ampliarà ara el personal dedicat a la seva actualització? o aconseguirien sense les protestes? perquè no es realitzà abans aquesta tasca com sembla exigir qualsevol administració moderna, a un problema de tal magnitud social? on eren les institucions que ara adueixen la manipulació per no avançar-la? Cal preguntar-se per la raó última d'aquest cínic paternalisme de les institucions socials (?), que no pot més que generar escàndol i vergonya aliena i ha de ser radicalment rebutjat.

Miren etxezarreta

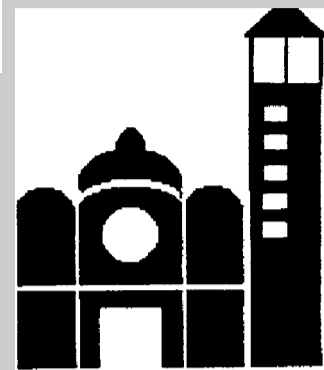


375.000 persones (no són només immigrants) que esperen des de fa mesos -fins a nou- una cita per a plantejar la seva situació, o que a Catalunya hi ha 96.000 cites pendents.

Manipulats. ¡Quin pobre i gastat argument! Suposa considerar als immigrants estúpids o ignorants. Clar que tenen els seus líders. Això és símptoma de manipulació o de bona organització? Manipulats per qui? perquè? Els qui ho diuen només haurien d'assistir a qualsevol de les seves assemblees o informar-se realment. Sembla difícil manipular una assemblea on cada frase és traduïda a set idiomes, on qui vol pot expressar-se i en que les decisions es prenen obertament. On i qui estableix què és manipulació? No fa tant s'ha afirmat que les concentracions del 13-M foren també una manipulació, i no és una ma-

LA BORDETA, MON AMOUR

Sobre les festes



COMISSIÓ VEÏNS DE LA BORDETA

Ja fa dos mesos de les Festes Alternatives de Sants i encara recordem la gran aflluència de persones que es donà. Quina en va ser la causa?

Diríem que fou perquè s'hi aglutinà gran quantitat de pensaments igualitaris. (antisistema, assemblearis, llibertaris i un llarg etcètera), però el que ens va agradar és que també hi van ser presents persones que l'únic motiu que tenien per ser-hi era la solidaritat amb l'Hamsa, la solidaritat amb els objectius més radicals que omplien les parets de la plaça; en resum, persones que se senten identificades amb els objectius parcials o totals que imperaven dins les Festes Alternatives.

A més hi vam trobar la gran il·lusió general d'estar-hi junts amb una fita comuna, que és el gran repte que la societat ens imposa per imparetiu assembleari. Tots els que hi vam participar d'una manera o una altra som agermanats per una vocació antisistema que ens impulsa a proclamar d'una forma rotunda i sense matisos que el món de l'any 2004 és el nostre i que a partir d'ara mateix el compromís ha d'ésser més fort i més exportable que mai.

Comissió de Veïns de la Bordeta

La Burxa ofereix un espai publicitari per a comerços, bars, locals socials, editorials, discogràfiques i d'altres que vulguin anunciar-se. L'espai es compon de quatre anuncis per pàgina de 63'5x60 mm. En cap cas els i les anunciants es responsabilitzen dels continguts. Abstenir-se entitats bancàries, multinacionals i immobiliàries. Cada requadre costarà 21€ (3.500 ptes) i si es volen ocupar dos, 36€ (6.000 ptes) publicitat@laburxa.org

Contra els mitjans del poder...
Contra el poder dels mitjans...
Recolza la comunicació popular:

Subscriu-te a
la Burxa

EL TEU DENTISTA DEL BARRI



Dr. Marçal Solanas i Esquerri

ODONTÒLEG Col. nº. 2325

Carrer d'Olzinelles, 96, 1er. Tel. 93. 332 04 19
08014 BARCELONA

e-mail: msolanasdentist@infomed.es



Del nou tarannà...



Bono organitza una desfilada militar per promoure la capacitat d'integració de l'Estat amb ... membres de la Divisió Azul.

El 12-O d'enguany es centra en la denúncia del "descubrimiento"

En l'organització de les mobilitzacions del 12 d'octubre hi ha hagut un relleu important: ha passat de recaure en els grups antifeixistes a fer-ho, bàsicament, en els col·lectius de solidaritat amb Amèrica Llatina. Així, en la manifestació, que reuní 700 persones, foren moltes les pancartes al·lusives a diferents lluites que tenen lloc en aquell continent, com la revolució bolivariana de Veneçuela i els piqueteros a l'Argentina. Tampoc faltà, però, l'exigència de la lliure absolució dels antifeixistes. L'acte acabà amb una paella popular al Moll de la Fusta, on també s'hi havia instal·lat un escenari des d'on es feren diferents parlaments i actuacions musicals.

Fòrum Social

Del 15 al 17 d'octubre, es va realitzar el Fòrum Social Europeu a Londres amb l'assistència de centenars de representants d'organitzacions de tot l'àmbit europeu. Aquesta cita fou la tercera edició; les dues primeres es varen dur a terme a Florència (2002) i a París (2003). El treball d'enguany tenia el doble objectiu de criticar les agressions dels sectors més conservadors i defensar els serveis públics (donant molta importància a educació i sanitat) com a garantia d'una societat vertebrada i cohesionada.

Ofensiva okupa a Cornellà

Irina Llopart/CORNELLÀ

Com estava previst, el matí del 21 a Cornellà ja estava tot preparat per afrontar el desllotjament del Pati Blau. Des de les 9 h gent concentrada davant la casa fins a les 11 h, que va començar una manifestació de denúncia a l'Ajuntament pels carrers de la ciutat que va acabar davant els jutjats encarregats del cas. Mentrestant a la casa hi quedava un grup d'unes quaranta persones encaputxades que van aprofitar l'aturada d'un bus al semàfor per fer baixar la gent i muntar una barricada improvisada davant la casa. Després va ser l'hora de tallar els carrers propers, les grans vies d'accés i de fer aturar durant tres hores el pas del trambaix per Cornellà. Amb tot, era vora les dotze i de la policia no se'n sabia res. Tan sols quedava restar alertes, pulir les barricades i esperar. En poca estona, però, la policia ja es va fer sentir, furgonetes d'antiavalots carregades i llums i sirenes pertot; la batalla ja havia començat: pedres i coets per una banda i pilotes de goma



Barricada davant del Pati Blau

IRINA

per l'altra. L'espectacle estava servit i ben ple, ja que des del balcó del centre comercial centenars de veïns i curiosos feia estona que esperaven impacients el desenllaç de tot plegat animant els okupes a defensar l'espai del

Pati Blau, amb més de 6 anys de vida al barri. I fou llavors, en aquell instant, quan tot es confongué entre el fum de les barricades; la policia s'acostà molt a poc a poc mentre esquivava les pedres, els okupes s'agruparen

davant la casa i desaparegueren. Tot acabat: els antiavalots amb un pam de nas, cap rastre dels encaputxats, ni ferits, ni detinguts. Això sí, les grues ja estan preparades per enrunar el centre social.

L'FBI requisa dos servidors de la xarxa d'Indymedia

Bernat Costa/LONDRES

Una petició en un jutjat de Bolònia va provocar una reacció en cadena diplomàtica que va provocar la intervenció de dos servidors d'Indymedia per part de l'FBI a London. La jutgessa de Bolònia, que portava el cas d'una denúncia d'apologia al terrorisme contra Indymedia feta per un partit d'ultradreta italià, va demanar al Ministeri de l'Interior d'aquell país l'aplicació de l'acord MLAT, firmat pels EUA i diversos països. Aquests acords MLAT permeten la intervenció i detenció de persones a qualsevol país signant per motius antiterroristes. Llavors, a través dels diferents ministeris de l'interior, la petició va anar d'Itàlia

fins als EUA, i finalment a Londres, on l'empresa americana de qui eren els servidors tenia una seu. Així que agents de l'FBI van intervenir els servidors de la seu de Londres, on estaven allotjades diverses planes d'Indymedia com Itàlia, Praga, Euskadi, Galiza, Londres i Andorra.

Aquest incident, a part de deixar sense servei gran part de la xarxa d'Indymedia, és un clar atac contra la llibertat d'expressió a internet i ha provocat moltes crítiques, a Londres i la Gran Bretanya, com per exemple la condemna de Reporters Sense Fronteres.

Al cap d'uns dies van retornar els servidors i tot torna a funcionar com abans, ha estat només un avís.

Comencen els judicis per les protestes del G8



Detencions durant les protestes de Gènova

INTERNET

Bernat Costa / GÈNOVA

Després de més de tres anys, aquest trimestre comencen a declarar la policia i els manifestants

en els judicis per les protestes a Gènova contra la cimera del G8 celebrada el juliol del 2001, on un policia va matar un manifestant. Aquest estiu va ser ajornat el judici contra la policia per l'assalt que van realitzar a l'escola Diaz, on dormien diversos activistes. Aquesta escola es va convertir en un símbol de la repressió viscuda aquells dies a Gènova, igual que el centre de detenció de Bolzaneto, més semblant a un camp de concentració que a una presó.

LA ALYNDIA EN VIKOYE

Floristeria Vallespir, 16
08014 Sants, BCN
tel. 93 490 29 83

Vine al casal! ens hi trobaràs tot l'any...

obrim cada tarda a 2/4 de 7
 ... i gaudeix de l'estiu a la nova terrasseta del casal
c/ Premià nº 31

LA TETE

Teteria bar
 Carrer Comptessa de Sobradí, 4
 08002 Barcelona tel. 93 268 45 33

General d'Instal·lacions BCN, s.l.

AIGUA - LLUM - GAS

Instal·lacions i Reformes.

Galileu 87 - 08028
 Tel: 93 163 46 19



Què està passant al món?

Des d'aquest espai emprendrem un llarg viatge per diferents pobles i països. No es tracta, però, d'una visita guiada per museus ni d'una guia d'hostals barats, sinó d'una aproximació a la realitat que

viu la gent arreu del món. Volem fer d'altaveu a les formes de resistència que desenvolupen els pobles per plantar cara a les injustícies que genera el sistema capitalista.

Cardona: darrer baluard de les llibertats catalanes

L'Onze de Setembre i la capitulació de la ciutat de Barcelona són els fets amb més pes dins la memòria col·lectiva catalana sobre la Guerra de Successió. Tanmateix, aquesta fou una llarga guerra amb molts altres episodis i indrets que caldria

rememorar. Cardona n'és un. La bagença vila ducal fou escenari de glorioses gestes contra els Borbons i el seu castell esdevingué el darrer focus de resistència on es fortificaren nombrosos defensors de les llibertats catalanes fins el 18 de setembre. És

per tal de recordar aquests fets i retre homenatge a l'esperit de resistència que albergà Cardona que l'Associació 18 de setembre organitza des de fa 7 anys l'Aplec Independentista.

Reivindicació històrica

A principis del segle XVIII la Corona d'Aragó va patir una forta sacsejada. Durant més d'una dècada el que en aparença fou una simple guerra entre dinasties (Borbons-Àustries) tenia com a rerefons una pugna en l'àmbit europeu entre dos models polítics, econòmics i socials ben diferenciats. Un sistema de tarannà absolutista erigit pels Borbons a França i Espanya confrontat amb els aires nous provinents d'Anglaterra i Holanda que apuntaven cap a l'Europa Moderna. En aquest context, els catalans lluitaren a sang i fetge per defensar l'hegemonia catalana amenaçada pels felipistes i protegida per Carles d'Àustria.

Si bé la Guerra de Successió es va acabar oficialment el 1713 amb el Tractat d'Utrecht i el pacte entre anglesos, francesos i espanyols, fou a partir d'aleshores que els combats foren més acarnissats ja que, sense el suport dels anglesos, els catalans quedàrem abandonats a la sort dels Borbons i la resistència s'hagué d'intensificar.

El castell més temut

El castell de Cardona fou un enclavament important durant tota la guerra. La seva posició estratègica cobria les esquenes a les tropes austriacistes per poder passar a l'atac. No és estrany, doncs, que es convertís en una espina clavada al coll del comte de Montemar, el general que estava al cap-

davant de les tropes felipistes foragitades el 1712 de Cardona. A més de les victòries acumulades, el castell també va tenir la funció de resguardar i acollir destacats comandants catalans a mesura que les tropes felipistes anaven conquerint posicions. Manel Desvall, el governador del castell



El temut Castell de Cardona

de Cardona, va auspicar, doncs, un focus de resistència que es convertí en una veritable amenaça per als Borbons. Prova d'això és que la rendició de Cardona va ser una de les exigències de Felip V a l'hora de pactar la Capitulació de Barcelona l'11 de setembre de 1714. Els espanyols van prometre la salvaguarda dels habitants de Barcelona i de la mateixa Cardona a canvi de l'entrega del castell per

part de la Generalitat. Un cop entregada la ciutat, aviat arribà a les mans de Desvall l'ordre de rendició. Amb ella, les tropes de Montemar tenien via lliure per cobrar-se la venjança. Finalment, Cardona va signar la seva capitulació a condició que es respectés la vida dels cardonins, les seves

propietats i es deixés marxar a tots els oficials albergats al castell. Encara que un cop caiguda la ciutat de Barcelona la derrota fou un fet, Cardona simbolitza la darrera espurna de resistència ja que els espanyols no hi entraren fins el 18 de setembre.

L'aplec

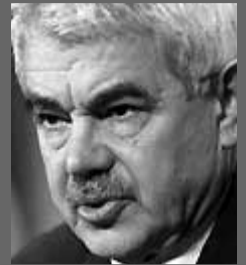
Els orígens de l'Aplec es remunten al 1998 quan un grup de joves

integrants de l'organització independentista Maulets i de la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) van tirar endavant el primer Correllengua a Cardona. La celebració va tenir lloc en dates properes al 18 de setembre i va servir de pretext per donar un pas més enllà i crear un aplec per commemorar la capitulació de Cardona. La poca gent, la manca de recursos i el fet de començar de zero a l'hora de recuperar de l'oblit una data històrica no van ser impediment perquè l'Aplec es consolidés. De mica en mica es van anar sumant altres entitats i organitzacions, com ara el Mercat del Blat, el grup independent l'Opció o ERC, i juntament amb el suport de diversos grups culturals: trabucaires, geganters, el grup de teatre Traspunt, etc. El 2003 es va crear una plataforma d'entitats: l'Associació Cultural 18 de setembre, amb l'objectiu de gestionar tots els àmbits de l'Aplec i treballar any rere any per fer-lo créixer.

El darrer Aplec va ser una mostra d'aquesta evolució i tots els actes van gaudir de gran afluència. El màxim objectiu de l'Associació, esdevenir una Diada de la cultura popular catalana, cada any està més a prop. Per això us convidem amb no poca antelació a participar en el proper Aplec 2005.

Associació Cultural 18 de Setembre de Cardona

...al tarannà de sempre



I Maragall hi assisteix per seguir llepant el cul als polítics de l'Estat espanyol.

Racisme a Santa Coloma

Un grup de veïns i veïnes boicotegen la quotidianitat d'una comunitat musulmana a Santa Coloma. Juntament amb la presència de grups racistes d'altres indrets, demanen mitjançant accions de protesta violentes i no-violentes l'expulsió de la mesquita de la seva ciutat, la qual està a un local que ha llogat la comunitat musulmana de la ciutat. Davant d'aquesta situació tan crítica, la comunitat musulmana i altres entitats i partits polítics han demanat reiteradament, la igualtat total de drets i la llibertat de culte.

La Festa Major Jove de Les Corts es consolida

Entre el 2 i el 12 d'octubre el barri de Les Corts va celebrar la seva festa major. Les diverses comissions coincidien a dir que el fet que la festa major caigui en pont fa disminuir la participació del veïnat. No va ser el cas de la Festa Major Jove que organitza la Plataforma d'Entitats Infantils i Juvenils de Les Corts que aquest any ha estat un èxit. L'assistència als concerts enguany superava les expectatives amb els prop de 2.500 assistents al concert del dia 11. La Plataforma tot i l'èxit obtingut veu perillar les properes edicions de la festa, ja que sembla que el districte té la intenció d'aïllar la festa del jovent traslladant-la del casc antic a un poliesportiu darrere el Camp Nou.

A Sants, les vies del tren passen a cel obert i dividixen el nostre barri. L'ajuntament en lloc de soterrar-les, vol construir un calaix, un veritable mur de ciment que encara degradarà més el lamentable estat actual. A Sants, l'ajuntament i la RENFE volen fer una macroestació duplicant la superfície actual i especular amb la seva perifèria amb la construcció de més pisos. Aquesta situació afectarà el pràctic estat del comerç de la zona i malmetra habitatges totalment consolidats.

A Sants, NO AL CALAIX DE LA VERGONYA I NO AL PLA DE L'ESTACIÓ

Dono suport a la Plataforma per el soterrament de les vies i contra el pla de l'estació.

Nom _____
Cognom _____
DNI _____
E mail _____
Signatura: _____

Llocs de recollida:

Centre Social de Sants (Olzinelles 30, Arran (Premia 20), La lluna en un cove (Vallespir 16), Video Club Pim Pam Films (Valladolid 25), Casal independentista Jaume Compte (Premia 31), Casal Jaume Aiguader (Olzinelles 118).

L'ENTREVISTA

DANIEL CAMON. ESCRIPTOR DEL LLIBRE *UN ÚNIC CAMÍ*

“La tria de la llengua té un component clarament classista i racista”

Daniel Camon és veí del barri, periodista de professió, treballa a Televisió de Catalunya, i escriptor. Militant independentista des de ben jove, entén el seu llibre, *Un únic camí*.

Aproximació a la realitat dels Països Catalans (Ed. Mediterrània), com una aportació més a la construcció i normalització del nostre país.

GUILLEM SÀNCHEZ

- Com ha anat l'experiència d'escriure aquest llibre?

Està anant molt bé, ha tingut molt bona acollida, ja s'han venut 3.000 exemplars i per Sant Jordi sortiran les traduccions al castellà, anglès i francès. També s'ha de dir que l'editorial, una petita empresa familiar s'ho ha treballat molt.

- Perquè vas triar aquesta editorial?

Van ser els únics que me'l van acceptar tal i com estava. Vaig tenir molts problemes pel fet que hi posés Països Catalans. També per la crítica al sistema capitalista. Alguna editorial no em va respondre, altres volien acotar el text només al Principat de Catalunya, però el text no era negociable; una altra, fins i tot em va dir que l'acceptava però per donar-li a un escriptor seu per a fer-ne una novel·la, òbviament els vaig dir que si el que volien era documentació em paguessin com a documentalista.

- I no és massa bàsic per al públic d'aquí?

Desgraciadament no, hi ha molta confusió fins i tot entre gent que és independentista. Es barregen termes i no es té clar el perquè de molts conceptes. El llibre pretén ordenar una mica les idees, saber qui som, a través de quins processos històrics estem on estem i entendre els Països Catalans d'avui dia. Hi ha gent universitària i jove que m'ha arribat a preguntar si algun cop s'ha parlat només en català, quan respon que fa cent anys totes les relacions socials eren només en català, que la gent no entenia el castellà, posen els ulls com taronges.

- Ja que treus el tema de la llengua, com veus el català avui dia?

Ara per ara es pot viure perfectament en castellà perquè el català no és necessari. Tenim una situació de bilingüisme irreal en la qual tan sols els cata-

lanoparlants som bilingües. Per tant, sense obligar ningú a parlar en català, només si el convertim en una llengua necessària la gent el parlarà.

- Com es converteix el català en una llengua necessària?

Les institucions i la legislació hi poden ajudar, promovent-ne la normalització pública, però només la gent, parlant a tothom en català, ho pot aconseguir. Però encara tendim a canviar de llengua quan ens parlen en castellà. No només quan ens parlen, sinó quan ens dirigim a una persona que fa certs oficis com



un escombriaire o la caixa del súper, o en instàncies molt formals com uns jutjats, quan veiem que l'interlocutor és estranger, etc. La tria de la llengua té un clar component classista i racista. Està mal vist parlar-li a un immigrant en català, quan en realitat el que estàs fent és negar-li a l'oportunitat d'integrar-se plenament a la societat d'acollida. I al final el català es redueix a una llengua d'intimitat, que es parla en família o en els entorns d'amistats o de veïnatge més pròxims. Però hi ha reticències dels castellanoparlants quan els parles en català. El rebuig, que hi és, és més imaginari que real, te n'adones que hi ha més

actituds d'agraïment, ja que permet a l'altra persona practicar en una llengua que li és útil. Aquesta por és heretada del franquisme i desgraciadament s'està transmetent a les noves generacions, ja que la gent jove fa el que ha vist fer sempre a casa. I sense un canvi d'actitud la llengua quedarà llatinitzada.

- Podem ser catalans sense el català?

Bé, els irlandesos ho són tot i que el gaèlic està pràcticament perdut, però en el nostre cas és un element identificador de primera magnitud, i si es perd ho tindrem fotut. Això no vol dir que només els catalanoparlants siguin catalans, tothom qui viu aquí i ho vol és català, al marge del seu origen geogràfic o la seva llengua materna. Oscar Wilde va dir que el nacionalisme es cura amb la independència. No ho sabia, i és molt bo, es tracta d'això, de ser un país normal. No es pot vincular la llengua a una ideologia concreta, que a la llarga la debilitaria, volem que sigui la llengua de tot el país.

- Fent una mica d'actualitat, què en dius sobre la penúltima polèmica del català/valencià?

Això es resol donant tot el protagonisme als científics, i en especial als de Castelló, Alacant i València. Ja sabem el que diuen, així que en realitat no hi ha cap polèmica. Perquè, oi que els polítics no opinen de medicina o matemàtiques? Llavors, com és que opinen de lingüística? Tot aquest debat en realitat té una altra finalitat. I deixo clar que jo tampoc soc lingüista, així que la meua opinió també és personal.

- I de la proposta de dir-li valencià-català?

El nom de la llengua és el de menys, la solució potser seria fer com els nostres veïns, que utilitzen els termes castellà i espanyol com a termes sinònims.

Tira d'enganxines: Aquest mes, Correlengua

Adreces

Can Vies c/Jocs Florals 42, CS de Sants c/Olzinelles 30, Casal Independentista c/Premià 31, Espai Obert c/Blasco de Garay 2, AC Arran c/Premià 20, AP Mawla c/Salou 15

Activitats

Dimecres 10 de novembre

19:30h. Presentació de la investigació: La criminalització de la protesta social a l'Argentina, a l'Espai Obert

Dijous 11 de novembre

19:30 Taula rodona: Música llengua i compromís. Passat present i futur de la música compromesa en català, a les Cotxeres de Sants

Actes de suport als presos de l'Hospitalet

Dissabte 6 de novembre

11h. Cercavila, a la Plaça de Sants

Dissabte 13 de novembre

11:30 Acte de suport, al teatre de Sant Medir (crt. de la Bordeta). 17h. Manifestació, a la Plaça Universitat

Sants Vila Roja. Primeres Jornades de debat i formació de l'AP Mawla.

Dissabte 13 de novembre

11:30h. L'esquerra independentista davant la constitució europea, al Centre Social de Sants
14h. Dinar popular, a la Plaça Bonet i Muixí
17h. El poble català davant el fenomen de la deslocalització, a les Cotxeres de Sants
21h. Cercatasques, a l'AP Mawla, i després Punxa Discos i cantautors